

IMAGINEA AUDITORIULUI ÎN DIDAHILE LUI ANTIM IVIREANUL

MARIA CVASNÎ C T NESCU
Universitatea din București

1. Observațiile de mai jos pornesc de la o premisă de maximă generalitate și cu valabilitate verificată în timp

În perspectiva retoricii clasice, dar și a neoreticii, discursul oratoric, sub diversele sale variante, este un construct supradeterminat de un sistem complex de reguli care se influențează și se condiționează reciproc. Mare parte dintre acestea sunt reguli intrinseci, privind profilul tematic și compozițional, caracteristicile lexico-gramaticale și figurative ale discursului. Există, de asemenea, o sumă de reguli extrinseci, prin excelență flexibile, care în deștinația retorică de discurs, definit printr-un cumul de elemente dintre care amintim coordonatele spațio-temporale, atmosfera generală de moment, statutul oratorului, profilul publicului, și răsfrângerile asupra raportului dintre logos, ethos și pathos.

2. În calitatea sa de monolog adresat, obligatoriu persuasiv, discursul oratoric (academic, politic, militar, religios) este format și performat pentru un anumit *public*¹, care se prezintă sub dubla ipostază de: (a) *realitate fizică*, respectiv de grup numeros sau restrâns de persoane, omogene sau neomogene ca vârstă și statut sociocultural și (b) *realitate discursivă*, în sensul că auditoriul este adus și chiar prezentat în discurs, devenind personaj al actului oratoric; astfel, *în* și *prin* discurs se conturează o imagine difuză a publicului-întâlnit sau se construiește, programatic, o imagine explicită a acestuia, în principiu cât mai apropiată de cea reală.

Variantă de bază a oratoriei religioase, *predica*² este un „cuvânt de învârtur”, destinat unui public eterogen, cu intenția de a-l educa, sensibiliza și de a-i propune repere etice exemplare. În consecință, modelele de structurare a discursului omiletic vor reflecta atât imaginea de sine a ethosului oratorului, cât și imaginea - vagă sau clar definită a publicului vizat, real și prezent.

3. În *Didahiile* lui Antim Ivireanul, construcția discursivă a auditoriului se sprijină pe un ansamblu coerent și coeziv de procedee/tehnici specializate, decisive pentru eficiența și forța persuasivă a pârâzei; sistematic, publicul este adus în discurs în ipostaze dintre cele mai diverse, dar compatibile și complementare.

¹ Despre *auditoriu* (definiție, caracteristici, tipologie, strategii de adaptare la auditoriu); v. Perelman, Obrechts-Tyteca (1998), Amossy (2000: 33–59).

² Informații exhaustive despre *predică*, la Gordon (2000).

3.1. Auditoriul desemnat; auditoriul flatat/elogiat. Acest variant de punere în evidență a publicului este susținut de sistemul formelor de referire/adresare¹ care saturează diferite modele de reprezentare și de utilizare.

3.1.1. Frecvența întru totul previzibilă sunt formulele de adresare direct – familiar sau ceremonioasă, generic sau diferențiat pe subcategorii de destinatari – mrci tipice ale unei instanțe protectoare și/sau autoritare („*fe îi miei*”², p. 163, „*iubi îi miei*”, p. 82, 176, 179, „*iubi îi miei ascult torii*”, p. 96, 134, „*iubi îi miei întru Hristos frații blagoslovi creștini*”, p. 55; „*învătoruncesc tuturor, că sântă cu me te ugi cu negu torii, veri de ce breaslă*”, p. 27, „*blagoslovi ilor creștini, că învă adunat astăzi la această cuvântă și sufletească adunare*”, p. 97, „*Asémene*³ zice și eu cîtră pînă cîtră ce sîrăog”, p. 162, „*învătoruncesc și voau, preoților*”, p. 103).

3.1.2. În limitele unor enclave textuale mai largi, orientările către public activează deseori „stilul înalt”, diversitatea formelor de expresie fiind, și în acest caz, relevantă pentru oratoria de amvon practică de Antim; este evidentă predilecția pentru adresarea/referirea explicită elogioasă, eventual metaforizată, care izolează și emfatizează caracteristici pozitive atribuite publicului („*cinstii de neam bun boiari*”, p. 6, *parul în eléptelor capetelor voastre*”, p. 194, „*Pohta și dragostea ce văz la această cînstii și sfântă adunare*, p. 16).

Cele mai elaborate forme de referire elogioasă la auditoriu sunt digresiunile ample, cu tipar compozițional relativ stabil și cu mixaje figurative complicate, specifice pentru un anumit tip de ethos și de pathos oratoric. Numeroasele exemple din această serie permit identificarea și descrierea schemei prototipice pentru predicile lui Antim.

De regulă, un lanț de formule introductive standardizate pregătește de bază, de prezentare a auditoriului, remarcabilă ca demonstrație de elocință bisericească, în stil nobil și „înflorit”. Organizarea „în trepte” a acestui paragraf respectă un protocol retoric rafinat, cu alternanțe și efecte de prim plan și plan secund. Un episod strategic, de autodiscreditare (prin simularea modestiei și a ignoranței de către orator) poate fi contracarat – facultativ – de *correctio*, care anulează afirmațiile anterioare; în fine, o epanodă dezvoltată, cu termeni-cheie glosați doct și sistematic, confirmă competența și autoritatea oratorului și consolidează prestigiul auditoriului; preponderent descriptiv – explicativ, epanoda constituie o schiță de portret moral-comportamental, de tipul etopeei encomiastice, fixând imaginea pozitivă a auditoriului: în elepciunea, credința, milostenia, supunerea creștină sunt principalele argumente ale valorii pe care mizează oratoria lui Antim Ivireanul:

- (1) „*Pentru acéia dar nu iaste minune, iubi îi miei ascult torii și cinstii de bun neam boiari, de m-au rînduít și pre mine Dumnezeu și m-au pus, om mic fiînd și smerít, pînă stor mic, la mic turm, la dumneavoastră, pre carii eu nu vîam, nici vîiu turm mic, și mare și înalt; mare pentru buna închinăciune și dreapta credință care o pînă curat și nespurcat, fiînd încungiura și îngrădiți între hotar le celor striini de fel și împresura și de atăta nevoi [ce vin] și scârbe ce vin totdeauna, neîncetat, de la cei ce stăpînesc pînă mîntul acesta, înalt pentru buna ascultare și supunerea care ăta și de-a pururea cîtră beséic și cîtră arhieru*” (p. 6).

¹ Despre termenii de adresare și onorifici, respectiv despre forma lor „manipulatorie”, v. Kerbrat-Orecchioni (1992 II: 15–26).

² Exemplele, extrase din Ivireanul 1972, sunt însoțite numai de indicarea paginii.

³ Prin *é*, editorul notează diftongul *ea*, în „cuvintele nediftongate astăzi”; v. Ivireanul (1972: LXII).

Cliceizate sau inventive, minimale sau extinse, digresiunile de adresare/referire din *Didahii* sunt forme de manifestare a „diploma iei” oratorice; ele asigură fundalul discursului, stabilizează efectul de *captatio benevolentiae* și consolidează empatia comunicativă.

3.2. Auditoriul blamat. Captarea discret sau emfatică a publicului prin adresări/referiri elogioase alternează frecvent cu mișcări discursive contrare; abaterile (reale sau prezumate) de la canoane și precepte creează modificarea ethosului oratoric, respectiv glisarea dinspre elogiul spre blam; de aici, modificarea radicală a imaginii auditoriului.

Tematizat explicit printr-un pantonim sau printr-o perifrază reductibilă la un pantonim (*trufie, posomorârea celor pofticioși* etc.), secvența de discreditare este construită pe principiul gradului ascendent; acumularile progresive de argumente agravante din seria faptelor/contraexemplurilor justifică seriile de interpelări, apostrofe, reproșuri și amenințări.

Violența limbajului ofensator și imaginea negativă a auditoriului sunt totuși estompate de renunțarea la adresarea directă în favoarea referirii. Prin substituirea formelor verbale și pronominale de persoană a II-a cu forme de persoană a III-a și/sau cu expresii ale vagului și ale impreciziei (*unii, alii, cei mai mulți*), discursul acuzator pare a nu mai fi focalizat asupra publicului prezent *hic et nunc*, ci asupra unui public absent și nedeterminat; este un exemplu tipic de tact comunicativ, bazat pe formularea indirectă, de tip insinuant, a reproșurilor și acuzațiilor:

- (2) „Măruinez a spune de posomorârea celor mâncăcioși, în ce chip sînt **tînguesc** în zilele cele de post: **casc**, adese, s **cule** pușină iar s **scoal**; **dorm** în sil și **silesc** sîntreac zilele și s **nu** le **priceap**. **Sîntreuiuz** asupra soarelui, cîci zăbovește a înopți; **numesc** zilele postului mai mari decît cîlialalte; s **fac** cum c **au durere** la stomah și amețeli de cap și stric ciune obiciaiului lor, carele nu sînt semnăle postului, ci ale nesăului. Cu nepoht s **duc** la mas; **rpesc** asupra verzilor, **înjur** legumile zicînd: „în zadar s-au adus în lume”. **Sfac** și cunoscători de firi; iubitorii de mîncări beau apă fierdă suflare, ca cînd ar fi luat de la doftor vreo butur fierdă dulcea de vindecare. **ici mai mulți me teruguesc** butura, mîngîindu-pohta lor **unii** cu brag, **alii** cu bere, **alii** cu erbet, **alii** cu livej, **alii** cu mied.” (p. 102).

3.3. Auditoriul dirijat. Secvențele modal-hortative, la limita dintre îndemn și sfat, completează și complică strategiile de reprezentare a auditoriului. Aceste tranșe discursive, marcate de cumularile verbale la imperativ apar, de obicei, în continuarea blamului, închid secvența „conflictuală” și o prefigurează pe cea finală, expresie a empatiei predicator-auditor. În acest punct al discursului, Antim remodelează și totodată redresează imaginea auditoriului, marcurile gramaticale fiind concludente. Se revine la structurile adresate, dar la persoana a II-a singular, respectiv centrate asupra unui *tu* generic¹; rezultă astfel o nouă variantă de atenuare a expresiei și de extindere nedeterminată a destinatarului:

- (3) „**Nu amesteca** postul cu mețurugitele tale poftite, cînu vei rămănea nepedepsit. **Nu aduce** la mijloc boale mincinoase. **Nu zice** minciuni asupra postului, cum cîiaste fierdător de boale, pentru cîiaste fierdător de sîntate. Numai pentru obiciaiul tucel ruscă socotește postu la tine vrîjma, dar nu iaste, firete greu. **Obicinuia te-te** preține cu postul și cu vreme și sva face ieșur și vîl cui în tine. Iar de vei avea soții mîncările și buturile nu vei avea dragoste niciodată spre post, ci mai vîrtos sva arta la tine streș și greu și neobicinuit; cîci viaa cea postitoare iaste asemănare vie și ce-i nestrucate, ce va sîfie.” (p. 102).

¹ Cf. Zafiu (2003: 233–255).

3.4. Auditoriul implicat în dialog. Fără excepție, *Didahiile* prezintă o importantă componentă dialogică, bazată pe relația interpersonală „emitor – receptor”; în consecință, se configurează ipostaza de auditoriu provocat la dialog, dar a cărui voce fie rămâne în planul implicit al discursului, fie este substituit de vocea oratorului, care își asumă roluri distincte.

Formulate exclusiv de predicator, întrebările retorice și îndeosebi întrebările orientate direct și explicit către public, corelate eventual cu răspunsuri argumentate, asigură o variantă particulară de discurs polifonic:

- (4) (a) Auzit-a fapta Sfântului? Priceput-a fierbin eala inimii lui spre a face bine? În alea-puteria dragostei către aproapele?” (p. 52);
 (b) „/... / oare ce ai putea zice pentru acel om? Cum v-ai purta puteria lui? **Eu sunt încredințat că cum că ai zice că ai mârșăși cum că acel om iaste preste toată oamenii, cum că iaste om pogorât din ceriu, cum că iaste Dumnezeu și om**” (p. 166);
 (c) „Oare ce socotești iubii mei, poți dar zice cum că aceste cuvinte sfinte s-au fost goale, numai dojenicioase? **Ba**” (p. 179).

3.5. Amestecul de planuri: orator-auditoriu. Variantele de construcție a imaginii auditoriului prezentate mai sus au ca numitor comun distincția orator – public receptor.

Nu de puține ori, Antim aplică o tehnică de tip „palimpsest”, cu suprapunere de ipostaze: predicatorul și auditoriul fuzionează într-o singură imagine, globalizantă, dar nu neapărat omogenă.

3.5.1. În secvențele de blamare, uzul verbelor la persoana I, de plural inclusiv și al pronumelor personale de persoana I plural indică îmbricarea și asocierea – aparent, trucată și strategică – a emitorului și a receptorului multiplu; solidar cu publicul, oratorul își asumă reacții și comportamente reprobabile, astfel încât acțiunea de blamare coexistă cu cea de autoblamare:

- (5) „Încă, pe lângă această toate, **mai adaogem** cu răutatea că preșirii **noștri** îi **oc răm** și-i **batem**; prebtrâni îi **necinstim**, pre domni și pre boieri îi **blestemăm**, pre arhierii **nu-i înem** într-o nimică, pre călugării îi **clevetim**, pre preoții **oc răm**, besericile le **inem** ca niște grajduri și când **mergem** la dânsule, în loc de a asculta slujbele și **a ne ruga** lui Dumnezeu, șine iarte pe catele, iar **noi vorbim și rădem și facem** cu ochiul, unul altuia, mai rău decât pe la cărciume. Sărbătorile și praznicile **nu le înem**, ca o nimică, ci atunci **facem** cele mai rele, de **bucurăm** pe dracul și atunci **vindem și cumpărăm**.
 și în scurte vorbe, **ne-am abțut cu toții din calea dreaptă și împreună ne-am netrebuit /.../**” (p. 26).

3.5.2. În mod similar, secvențele hortative (subdominante imperativului și mai ales a conjunctivului cu valoare de imperativ, la persoana I plural) pot avea și o componentă autoadresată; complinirile explicative (în speță subordonatele cauzale introduse prin *pentru că /căci*), seriile de argumente, glosurile savante prin analogii și pilde întregesc profilul retoric al acestor enclave discursive.

În pofida omogenizării gramaticale și retorice, pozițiile și rolurile de orator, respectiv de auditoriu sunt, în fapt, inegale și asimetrice, în favoarea predicatorului care rămâne vocea omniscientă, autoritară și de autoritate:

- (6) „**Să nu ne trufim într-o inimă noastră, veri pentru că bine am face, că ne vom piarde plata osteneții și în scurtă vreme ne ferim de toate lucrurile cele rele și necuvioase, carele**

ne vatăm la suflet și bucurăm vrăjmașul nostru diavolul de iale, ci numai șopotim
pururea ș facem fapte bune și plăcute lui Dumnezeu, pentru că rămanem fără de moarte
și vom lua plată la ceriuri pentru iale.

**Să alergăm la sfințele beserici, de nu în toate zilele/pentru multe neputin și nevoi ale
noastre ce ne vin totdeauna din valurile lumii, măcar duminicile și sârbătorile; căci
că pentru aceasta s-au rânduit aceste sfinte zile: una pentru că ș ne odihnim și noi și
dobitoacele noastre de trudele și de ostenețele ce facem peste toată săptămâna; a doua,
pentru că ș mulțumim și dăm laudă lui Dumnezeu /.../ a treia, ș auzim cântările și
slujbele celeia ce ș fac pentru folosul cel sufletesc. Că precum nu poate trăi trupul
omului fără de hrană și apă, așă nici sufletul nu poate trăi fără de hrana cea
duhovnicească, care iaste cuvântul lui Dumnezeu.**

*„În vremea când eram de la beserică, ș nu eram de răi, ci ș facem cum face ariciul că, după
ce merge la vie, întâi ș satură el de struguri și apoi scutură vișă de cad broboanele
jos și ș țevălește pre dânsule de ș înfig în ghimpul lui și duce și puilor. Așă ș ducem
și noi, fie țecine, pre la casele noastre, copiilor și celor ce n-au mers la beserică, din
cuvintele ce am auzi din sfânta Evanghelie și dintr-alte cărți, ca ș și în vremea
dândă cu hrana cea sufletească. și după aceea ș ne pămăminte de cugetele cele
viclene și trupurile noastre ș le ferim de toate spurcăciunile. Ș avem dragoste
cătră toți, ș facem milostenie la ș răci, ș iubim pre cei străini, ș cătră m/pre cei
bolnavi și pre cei din chisori și ș cercetăm. Ș facem bine vrăjmașilor noștri, după
cum ne învață Hristos. Ș avem răbdare la nevoi și la scârbe, ș ne supunem celor
mai mari, domnilor și ș pășnilor noștri. Ș ascultăm și ș cinștim pre pășrinășii noștri.
Ș ne cucerim cu cuvântul duhovnicilor noștri și preoștilor și călugărilor, că așă place
lui Dumnezeu.” (p. 72–73).*

3.5.3. În rugăciunea colectivă din finalul prediciei, identitatea și vocea publicului și a
oratorului sunt în raport de totală incluziune; formele verbale și pronominale de persoană I
plural domină discursul, marcând coincidența de roluri: „Așă, ș pășne Hristoase, te rugăm noi,
țic loșii și nevrednicii robii ței, carii ne-ai răscumpărat cu preascumpă sângele țeu...” (p. 82),
„Dreptă aceia și noi, smeriți robii ței, mare mucenice Dimitrie, te rugăm /.../” (p. 182).

4. În perspectivă retorică, *Didahiile* lui Antim Ivireanul pun în evidență relația de
complementaritate dintre stabilitatea și rigoarea canonică a structurilor compoziționale și
mobilitatea, respectiv flexibilitatea procedeele de „rang secund”.

Imaginea globală complexă a auditoriului – componentă definitorie pentru oratoria lui
Antim – rezultă dintr-o suită de ipostaze care se succed și se combină în una și aceeași predică.
Această reprezentare caleidoscopică definește în egală măsură planul conținuturilor și planul
elocutivei: secvențele encomiastice, hortative, de blamare sau de cooptare a publicului în dialog
presupun modele specifice de reprezentare, net și subtil diferite.

SURSE

Ivireanul, Antim (1972), *Opere*. Ediție critică și studiu introductiv de Gabriel Trampel, București,
Editura Minerva.

BIBLIOGRAFIE

Amossy, Ruth, 2000, *L'argumentation dans le discours. Discours politique, littérature d'idées, fiction*,
Paris, Nathan.

Gordon, Vasile, 2000, *Introducere în omiletică*, București, Editura Universității din București.

Kerbrat-Orecchioni, Catherine, 1992, *Les interactions verbales*, tome II, Paris, Armand Colin.

- Pan Dindelegan Gabriela (coord.), 2003, *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, II, Actele Colocviului Catedrei de Limba Română , 26-27 noiembrie 2002, București, Editura Universității din București
- Perelman, Chaïm, Lucie Olbrechts-Tyteca, 1988, *Traité de l'argumentation. La Nouvelle rhétorique*, Bruxelles, Édition de l'Université de Bruxelles.
- Zafiu, Rodica, 2003, „*Tu* generic în limba română actual ”, în Pan Dindelegan (coord.), 2003: 233-255.

L'image de l'auditoire dans les Didahii d'Antim Ivireanul

En s'appuyant sur les omilies d'Antim Ivireanul, l'auteur propose une analyse rhétorique de *l'image de l'auditoire*. On constate – au niveau de contenu et de l'élocution – la configuration kaléidoscopique de l'image du public; les séquences d'éloge et de blâme, les enclaves hortatives et dialogiques mettent en évidence des schémas de représentation/utilisation subtilement différenciés.